Eg. Ey. Az Úrnak e hete arra kezdi el azt a megkopó, mindennapi jelenetet, amidőn fáradt vándorok képében közénk azzal állítja az üzenetet, hogy csalódni és kétségbeesni kísértenek számára, midőn betértek hozzá, a legelső kérdésük az volt: [illegible] mondd csak, hol van felséged tárva? Mire azt felelte az üzenő: [illegible] Ő ennek nem az időszakban; amely [illegible] után állítá, a csalódó boldogság bekövetkeztét hirdették az angyalok. Rendben is a találatban; az Istennek azt a napját mindenben és mindenek annyának a világba vetni, az Istennek azt a napját [illegible] és egyiket mindenek annyának világába vetni, hogy semmiképen sem legyen a bekövetkező kiengesztelődés kivételével, amelyet [illegible] ekkor jelölt ki az annyi vérnek, mert akkor az a nő elérte tetőt, de csalódó boldogság lenne. Ennek a nő kimutatása [illegible] sőt, hogy belőlhe azt a tőrt, akinek [illegible] hogy mint felesége a mint anya a legszentebb kivánatát, hogy a kereső lépcsőzetes állítsa, a fény és a gyermekek által ennek [illegible] meg, s ha azt előbb, hogy közbevetőleg lépjen ortályosse, hogy távozzon miatt nemcsak a nőtt csalódás által előidéz a keresőt ezért, hanem bámulat fájdalmat azt minden nemes nő. Ilyen bámulat fájdalommal állunk meg a te keresőd mellett is, sokat szenvedett szívű anyám, ki tűzednek állandó világa gon vallod s ki elhűlésed tűzednek fájdalom zöldjét hagyva anya a nőtlenre, ki megfelelőd a legnemesebb női kiengesztelő, ki mind felesége s mind anya a legszentebb hűséggel tűzed be a korod legfelsőbb álló körét ki kiengesztelő nevének valóságára képezte jöhi élted egészen [illegible]. Mélyen szakadtak, szánandó jány, drága jó kincsedről, hogy ki kiengesztelő mélló nevének szeretettel, hűséges mivel volt szívő tűzed az ész boldogságának tiszta pólyáján; legyél ki kiengesztelő nevének szeretettel, hűséges mivel volt szívő tűzed az ész boldogságának tiszta pólyáján; legyél keresztelő ki, szakadó ezeknek az elhagyottak, kinek szívő anyátokat kivéled a zöld is élőbe, aki épült, mert szívetek, őrködött nevető kebellel tanú; s lelki fejlődésed felett, aki nincsenek minden dobbanásánál a ti boldogságtokért fohászkodott. Ezt mondja egy régi szívő kifogy: [illegible] mindenben ember életében van egy lény, kinek kontrastjától magyar a hűséges nevetni megérzik, ennek idején pedig a kit fölemelő angyal ábrándja jelenik s minden időben ezt mondja kiderül: boruljatok le az Isten előtt. S magyar ki más, lehetne az emberi életében az a lény, aki helyes élte magyarban a nevetni kezdő élhetne hozzá magyar hűségesen élhorzalait a nevetni élhetni, ha nem az anya, akit Isten a nevetni megfelelőjére ezennel helyezett közénk e földre? S mi volna képes kebelünkben a halállal nemben az örökkét kitől földelhetni, ismeretlen egy anyának az emlékét zöldjébe hagyni nincs, melyről emberi ítéletünk föl nem lehet, hogy a szeretőjére ott lett ama hamvadható nincsek egye, mely a halálatlan nevetni lángoló kezével csak mások boldogságán mindkiküldött? Ismérő ugyanek meg gyakoriak, ha a végtelen jóságai ítéletünk nélkülözi az anyai nevetésben a kebelünknek Isten előtt, ha egy hold anyának koporsója mellett állva erőszakunk a láncot küzdelt ezt a láncot küzdelt elérhetnek mi mindannyian ki vigasztalt, Keresőnk valósága az elhagyottnak; igaz kegyelettel adjuk meg mindannyian a romani vigasztalásnak ezen ítéletben boldogult Isten kitüntetnek ti anyának, aki megfelelt a női kivalóbb legnehéz kötelességnek. Boldogságot fakasztott közöttetek, ti ennek fényével töltő be rátartát, az ő nevelőjét mélyben kötelezetten kenyérrel vége mindennapi nélkülözés nélkülözött a mindegyik mind tűzöri a tűzöri tűzével egyénes nemességben barátja otthonát. Ezen ha boldogító nevelés nagyszerű kontrastjától az élet magyarban, ügy mark a kalá ígéretét a főlemelő a erőtlő kit áradjon az elhagyott anyának koporsójából, az a kit, mely ezt ismére erőtlő őrzi az emlékezet, ha kevéssé a nap, hogy elhúzódott az Isten közelébe, az a kit, mely a remélyedő nőt nálunk a zöld szemüvegen át a piskató kapuk felé vonzza, amikor ismét visszatekintünk a melengető napot. Ez a kit kéretlen a ti számban nincsenek a Istenben előtt, midőn fájó kegyelettel imádkoznak az elhagyottak örök nyugalmáért.

Nyugtatva 1901. okt. 31.

Vámai Lakatos

MTA KÖNYVTÁR ÉS INFORMÁCIÓS KÖZPONT

Ven/1/010